Urăște Dumnezeu păcătosul?

Urăște Dumnezeu păcătosul?

“Pentru că aşa zice Cel măreţ şi Cel înălţat, Cel care locuieşte în eternitate şi al cărui Nume este Sfânt: Eu locuiesc în loc înalt şi sfânt şi cu cel cu duhul zdrobit şi smerit, ca să înviorez duhul celor smeriţi şi să înviorez inima celor zdrobiţi.”Isaia 57:15

În acest verset Scriptura Îl prezintă pe Dumnezeu ca fiind absolut transcendent în preamărirea, eternitatea, excelenţa şi cuprinderea Sa. Aceasta ne spune că Dumnezeu este transcendent în sfinţenia Sa şi, în acelaşi timp, transcendent şi în inima Sa. Dragostea lui Dumnezeu îşi are sursa în El Însuşi astfel încât El poate iubi cu satisfacţie când lucrurile sunt aşa cum trebuie să fie,şi El poate iubi cu compasiune în ciuda a ceea ce sunt sau a ceea ce am făcut.

Sfinţenia lui Dumnezeu îşi are sursa în Sine Însuşi şi e întotdeauna manifestată pentru excelenţă şi întotdeauna împotriva oricărui rău. Când citim diferite versete putem vedea care atribute sunt afirmate. Totuşi, aceasta nu înseamnă că celelalte atribute ale lui Dumnezeu nu sunt exercitate.

În Psalmul 22:2 citim: “Dumnezeule, strig ziua şi nu-mi răspunzi; şi noaptea şi nu am odihnă.” Aici privim sfinţenia lui Dumnezeu când Domnul Isus purta păcatul nostru. “Scapă-mă din gura leului. Mi-ai răspuns dintre coarnele bivolului.”(Ps 22:21) Aici vedem inima lui Dumnezeu răspunzând Persoanei şi lucrării Domnului.

În Ioan 3:16, inima lui Dumnezeu este recunoscută în dragostea şi sfinţenia lui Dumnezeu faţă de cel care piere. În Ioan 3:36 este văzută asigurând viaţă veşnică iar sfinţenia lui Dumnezeu este văzută în mânie. În psalmi şi în alte părţi vedem acelaşi lucru. Ura este singurul răspuns posibil al sfinţeniei lui Dumnezeu în relaţie cu răul moral. Mila, bunătatea plină de iubire, iertarea din abundenţă et., este expresia şi proviziunea inimii lui Dumnezeu în dragoste.

Următoarea întâmplare adevărată ar putea fi de ajutor.

> “Un evanghelist francez, Paul J. Loizeaux, predica într-un anumit loc, şi într-o zi cineva a venit la el şi i-a zis: “Poţi să vezi o femeie foarte bolnavă? Ne e teamă că moare. E tulburată cu privire la sufletul ei şi nu pare să înţeleagă calea.” Bineînţeles că a mers bucuros, cum ar face oricare în asemenea împrejurări. După ce a intrat în cameră şi s-a aşezat lângă pat, femeia a spus: “Spune-mi ce e necesar pentru ca sufletul meu să fie salvat şi păcatele iertate.” El I-a spus vechea poveste, povestea Crucii. I-a spus cum Şi-a arătat Dumnezeu dragostea faţă de noi prin aceea că Hristos a murit pentru noi pe când eram păcătoşi. I-a spus cum, atârnând pe cruce în acele ore cumplite, întunecate, binecuvântatul nostru Domn Isus a băut cupa mâniei pe care o meritam noi, în locul păcătoşilor, şi a adus jertfă pentru păcat; şi cum Dumnezeu poate îndreptăți pe oricine care crede în El, Cel care a înviat din morţi.
>
> Când El a terminat, ea a spus: “O, da, Ştiu, înţeleg toate acestea, dar nu văd cum pot şti că păcatele mele sunt iertate.”
>
> Din nou, foarte răbdător, el a spus aceeaşi poveste, dar a încercat să o prezinte într-o lumină puţin diferită. I-a spus că Domnul Isus a fost marea jertfă pentru păcat, că El s-a oferit pe El Însuşi pentru păcatele noastre; că El a fost făcut păcat pentru noi, El care n-a cunoscut păcat, ca noi să devenim neprihănirea lui Dumnezeu în El. Şi când a terminat, ea a spus: “Înţeleg, dar asta e tot ce se cere?”
>
> Evanghelistul a ţâşnit de pe scaun. Era un om foarte iute şi uneori se aprindea chiar şi după ce a devenit creştin. El a vorbit pe un ton care a scuturat camera: “Femeie rea!” Şi ea, zăcând bolnavă a fost aproape îngrozită şi i-a răspuns: “Domnule, de ce îmi vorbiţi aşa?” “Femeie rea! Femeie îngrozitoare! Mă întrebi ce e necesar ca să fii mântuită. Îţi spun cum Dumnezeu a lăsat cerul ca să-ţi mântuiască sufletul păcătos. Îţi spun cum Şi-a trimis propriul Fiu binecuvântat ca să-Şi dea viaţa pentru tine. Îţi spun cum a fost părăsit de Dumnezeu pe cruce, iar tu ai neruşinarea de a privi chiar în faţa lui Dumnezeu şi să spui “Asta e tot?” Ce ai vrea mai mult? Asta e tot ce Însuşi Dumnezeu a putut face.” Ea a izbucnit în lacrimi şi a spus: “Domnule, înţeleg. Nu realizam ce spuneam. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru ce a făcut. E suficient! Dacă e suficient pentru Dumnezeu, cu siguranţă e suficient şi pentru mine!”